

Suuria tunteita herättävä susi

”Vaikka jokainen meistä on tavannut jonkun uhkaavasti käyttäytyvän koiran, emme vaadi kaikkia koiria tapettavaksi.”

Susi herättää käsittämättömän suuria intohimoja ottaen huomioon, että maassamme on vain parisataa sutta. Pelkoja lietsotaan ja ne on vuosisatojen aikana iskostettu syvälle suomalaiseen sieluun satujen ja tarinoiden avulla. Iso paha susi tuli ja söi Punahilkkan isoäidin. Onneksi hyvä metsästäjä pelasti tilanteen.

Petoviha ei perustu tietoon eikä todelliseen vaaraan. Sen vuoksi meidän olisi aika suden käyttäytymistä koskevan tutkimustiedon pohjalta uudelleen arvioida suhtautumistamme. Susi ei vaani lapsia ruuakseen, vaan väistää ihmistä.

Se käyttäytyy toisin kuin esimerkiksi koira, joka ei pelkää ihmistä. Tunnetta koiran tavan ilmaista itseään. Vaikka jokainen meistä on tavannut jonkun uhkaavasti käyttäytyvän koiran, emme vaadi kaikkia koiria tapettavaksi.

Suteen suhtaudutaan toisin. Suomessa susia salametsätetään eikä rikollisia juurikaan anneta ilmi. Susien tappamista puolustellaan lasten suojelulla. Jokaisella vanhemmalla on pelkoja lastensa suhteen. Pelkoja vanhempien mielissä voivat aiheuttaa vilkas liikenne, koulun pihalla oleva huumeiileri, lapsia ahdisteleva pedofiili tai susi. Lapsi on suojeltava kaikilta näiltä.

Suuri vaara on siinä, että riistämme luontoa ja vaarannamme sen herkän tasapainon kohtalokkain seurauksin. Ihminen on osa luontoa ja täysin riippuvainen sen hyvinvoinnista. Euroopan unionin luontodirektiivin mukaan susi kuuluu tiukasti suojelluihin lajeihin. Suomi joutuu EY-tuomioistuimeen koska meillä metsästys on rajoitetusti sallittu.

Meidän Perhe-lehteen (9/2005) kirjoittamassani kolumnissa totesin, että ”EU:n paras puoli on juuri siinä, että se vaatii kaikilta jäsenmailta tiettyjen perusarvojen kunnioittamista. Poikkeusta ei saa vetoamalla vanhoihin perinteisiin. Emmehän mekään ole valmiit antamaan Turkille oikeutta kidutuksiin ja naisten oikeuksien polkemiseen. Jos he aikovat olla samassa porukassa meidän kanssamme, heidän on hylättävä barbaariset tapansa. Näin on myös meidän tehtävä.”

Nämä mietteeni herättivät voimakkaita reaktioita. Susi-kolumnin johdosta olen saanut viestejä, joiden mukaan olen kirjoittanut asiasta, josta en ymmärrä hölkäsen pöläystä. Metsästäjät tietävät tosiasiat ja minun pitäisi olla hiljaa tai muutoin he eivät enää äänestä keskustaa. **Keskustanuorten eräkerho** ihmetteli Suomenmaassa (3.11.), että espoolaisena olen hyökännyt keskustalaisia syrjäisimpiä alueita vastaan.

On ikävää, jos eläinten ja luonnon suojelussa asetetaan pääkaupunkiseudun ja maaseudun ihmiset toisiaan vastaan. Emme me ole toistemme vihollisia vaan liittolaisia.

Keskusta on poliittinen liike, jonka kannattajat asuvat entistä enemmän kaupungeissa. Keskustan vahvuus on siinä, että taustaltaan erilaiset ihmiset kokoontuvat pohtimaan yhdessä asioista ja oppivat näin ymmärtämään toistensa näkökohdat. Keskinäisen vuoropuhelun avulla pystymme kehittämään tätä maata tasapainoisesti siten, että täällä on hyvä elää kaupungissa ja syrjäkylillä.

En kieltäisi maaseudun asukkaalta puheoikeutta Helsingin liikenne- ja viikari- ja bussisuista sillä perusteella, ettei hänen kotikylällään ole edes liikennevaloja. En väittäisi, ettei hän ymmärrä asiasta hölkäsen pöläystä. On tärkeää, että liikennejärjestelyt on tehty niin, että

satunnainenkin kävijä pärjää Helsingin vilinässä. Ihan samoin, minulla on oikeus kertoa, että haluan antaa suden ja karhun elää ja lisääntyä Suomen metsissä, vaikken metsän keskellä asukaan. Suomen luonto on minulle tärkeä ja rakas. Tee kaikkeni, jotta se säilyy mahdollisimman monimuotoisena ja puhtaana.

Suomen Keskustan tulevaisuus riippuu siitä, miten me saamme kannatusta Etelä-Suomen suurissa kaupungeissa. Kaupunkien valloitus ei onnistu, jos urbaanissa ympäristössä elävien keskustalaisten näkemyksiä luontoa koskevissa kysymyksissä väheksytään tai suorastaan ivataan.

Tanja Karpela
kulttuuriministeri

Espoo